

Wouter B. Blokhuis: 'De Alzheimer papers' Uitgeverij Boekscout, Soest 2014. ISBN 9789402211221 Zie ook www.boekscout.nl (Alzheimer/Dementie/Arts als patiënt/PO/1)

Soort boek/ziekte/stijl: Egodocument van 274 pagina's waarin gepensioneerd huisarts Wouter B. Blokhuis beschrijft hoe hij als verzorger en partner van zijn vrouw de periode heeft ervaren waarin zijn vrouw Inge dementerend raakte. Beschreven wordt hoe bij zijn vrouw uiteindelijk de ziekte van Alzheimer werd gediagnosticeerd, wat het voor hun relatie betekende, hoe zij tenslotte opgenomen werd in een verpleeghuis, wat dat voor Wouter Blokhuis betekende en hoe hij zijn leven aanpaste.

Over de schrijver:

Wouter Blokhuis was jarenlang praktiserend huisarts op het platteland. Die praktijk voerde hij samen met zijn vrouw Inge die op latere leeftijd de ziekte van Alzheimer kreeg. Toen ze ophielden met de praktijk vertrokken zij uit het dorp. Sinds enige jaren is Blokhuis niet praktiserend huisarts en werkt nog via het BMA Blokhuis Medisch Adviesbureau. Samen met Inge kreeg Blokhuis vijf kinderen, Maria, Brenda, Dick, Jacques en Karel. Na een aantal jaren was het verzorgen van Inge thuis niet meer mogelijk en werd zij in een verpleeghuis opgenomen. Hoe dit proces ging en wat dat met zich meebracht beschrijft Blokhuis in dit boek. Hij heeft een nieuwe relatie met Renate en is vrijmetselaar.

Boekscout: "Ik behaalde het artsdiploma in 1964, waarna ik enige jaren in een ziekenhuis gewerkt. Echter trok de huisartsenpraktijk mij meer, zodat ik in 1967 mij als huisarts in een plattelandspraktijk vestigde. Gedurende de praktijkjaren schreef ik gedichten en adviezen voor mijn bescheiden letselschade adviesbureau. Pas na mijn pensionering ben ik mij aan het schrijven gaan wijden."

Korte bespreking:

Wouter Blokhuis bespreekt hoe hij een gelukkig gezins- en werkzaam leven leidde samen met zijn vrouw Inge totdat bij haar de ziekte Alzheimer te heftig aanwezig was. Hij beschrijft ook hoe het verloop van de ziekte is, maar gaat vooral in op zijn eigen ervaringen, hoe de zorgdruk voor hem steeds zwaarder werd naarmate deze ziekte meer greep kreeg op zijn vrouw. Aanvankelijk kan hij haar thuis goed verzorgen, maar dat wordt gaandeweg steeds moeilijker, totdat verzorgen thuis te zwaar wordt en zij in een verpleeghuis opgenomen wordt. Hij beschrijft steeds vanuit zijn perspectief hoe hij dit hele proces beleefd heeft, wat het voor hun relatie en zijn leven betekende, hoe hij probeerde aan zichzelf toe te komen, hoe het was en is om een echtgenoot in een verpleeghuis te hebben en haar daar te bezoeken. Vele dilemma's die hij beschrijft zullen andere partners van Alzheimer patiënten herkennen. Ook als het gaat over een leven leiden terwijl de partner met Alzheimer in een verpleeghuis is opgenomen.

Boekscout.nl: '*De Alzheimer Papers* beschrijft het wel en wee van de man wiens echtgenote rond haar 65e jaar de ziekte van Alzheimer krijgt. De fasen van ontkenning, toenemende ongerustheid, het moment van de diagnose, de toenemende zorg voor zijn vrouw en vervolgens de opname in het verpleeghuis komen aan bod. In

een toegankelijke, openhartige stijl, die soms ruimte laat voor wat humor, neemt Wouter B. Blokhuis de lezer mee door deze zeer emotionele fase in zijn leven. Als een rode draad lopen dagboekfragmenten door het boek die de huiselijke problemen voorafgaand aan de opname, zichtbaar maken.'

Wat viel op:

-De openheid van Wouter Blokhuis over de veranderde relatie met Inge en zijn bespiegelingen en dilemma's op diverse terreinen waaronder seksualiteit.

-Het schrijven over het 'menselijk tekort', de dilemma's die er zijn wanneer het gaat om zorg van een partner aan een partner met Alzheimer.

-Het terugblikken naar 'wanneer het nou feitelijk begonnen was', waarbij terugblikkend bepaalde voorvallen zouden kunnen duiden op het ontstaan van dementie, maar dat dat nooit met zekerheid te zeggen is.'

Citaten:

Pag.8: 'Er wordt veel over Alzheimer patiënten geschreven en er wordt veel voorlichting gegeven. Wat minder aan bod komt is de lange weg die de partner gaat.'

Pag.138: 'Inge leeft en is niet terminaal. Onze relatie is teloorgegaan. In de praktijk van alle dag heb ik geen partner meer. Als ik naar het verpleeghuis ga bezoek ik mijn vrouw. Moet ik nu rouwen? Mij wentelen in zelfbeklag? Ik heb Inge verloren als vrouw, als partner, als vertrouweling, als Klaagmuur, als troostmeisje, als- ga zo maar door. Maar als ik haar bezoek is zij nog steeds mevrouw Fortin. En als ik weer in mijn auto stap vind ik mijzelf soms een ontrouwe hond als ik aan mijn spiegel denk, maar ik doe het wel. En dan realiseer ik me dat ik tegenover mezelf, mijn kinderen en mijn vrienden de plicht heb iets van mijn leven te maken.'

Pag.124: 'We gaan zitten en na een paar minuten staat ze weer op. Soms zegt ze iets, soms ook niet. Ze loopt weg en ik zie haar niet meer terug. Ik ben weer vergeten. En alhoewel ik weet dat dat bij de ziekte hoort, doet het soms pijn, als ik haar ergens anders zie zitten, te midden van medepatiënten, met een duidelijk welbehagen op haar gezicht. Dat welbehagen kan ik haar niet meer geven. Dat is voorgoed voorbij. Het lijf ken ik goed genoeg, maar de geest is niet meer daar. Ik kan haar niet meer volgen en begrijpen. Als ze mij heeft gewist, zoals je een bestandje in de computer wist, dan sta ik op, en ga maar weer weg.'

Pag.184: 'En toch. Volkomen onverwacht midden in de bewustwording van het loslaatproces, verscheen er een dame ten tonele en wij vielen als een blok voor elkaar.'

Pag.197: 'Tweemaal per week bezoek ik haar. Vaak vraag ik mij nu af waarom ik dat doe. Herkennen doet Inge mij niet. Als ik een paar weken niet kwam omdat ik op reis was, maakte dat niets uit. Er was geen verandering in de toestand. Hooguit dat je een enkele keer denkt we hebben weer een stapje terug gedaan. Maar ook dat hoort bij het ziektebeeld: achteruitgang.'

boekscout.nl: ' (...) Het gemis van aanspraak betekent niet dat ik gescheiden ben of weduwnaar – wat een naar woord eigenlijk. De verklaring is dat mijn Inge Alzheimer

heeft. Terugkijkend begon het al een tijd geleden. Verstrooidheid dacht ik eerst. Maar de verstrooidheid werd erger. Er raakte van alles kwijt. Sleutels, rijbewijs, mobiele telefoon, we bleven zoeken. Maar we hadden nog wel contact. Over veel zaken konden we nog van gedachten wisselen. Toen het tijdsbesef bij haar minder werd, en reacties uit de omgeving vragend werden, "Is er iets aan de hand?", besloot ik de knoop door te hakken en onderzoek te laten doen.'

Pag.240: ' En zo voel ik mij soms in een spagaat. Enerzijds leef ik gewoon mijn leven. Anderzijds is er altijd de achtergrond van Inge en het verpleeghuis, het decor waartegen zich mijn leven afspeelt. Ik word er wel eens moe van want het vraagt veel energie. Ook moet ik soms waken om niet in een depressie te scheiden. Gelukkig word ik gesteund en opgevangen. Zonder dat zou ik dit niet kunnen volhouden. (...) Voor conservatief ingestelde mensen is dit allemaal moeilijk te begrijpen. Begrijpen als eeuwige trouw in voor en tegenspoed worden dan aangevoerd. Zeker van 'christelijke' zijde is er weinig begrip.'